

Moesgaard-Kjeldsen: Det foreliggende Lovforslag om Ændring i Loven om Ejendomsskyld kan jeg paa mit Partis Vegne give min Tilslutning. Men jeg ønsker dog at gøre et Par Bemærkninger til Lovforslaget. Det forekommer mig naturligt, at den højtærede Finansminister har maattet følge den Henstilling, som er givet i Overskyldraadets Skrivelse af 30. Juli d. A.; thi ihvorvel det er forbundet med Tab at udsætte Ejendomsskyldvurderingen et Aar, endog et føleligt Tab for Statskassen som Følge af den store Anvendelse, der i det hele i vor direkte Beskatning gøres af Ejendomsskylden, har den højtærede Minister utvivlsomt handlet rigtigt i at foreslaa Udsættelse, hvorved Muligheden for at faa en almindelig Jordskyldvurdering vedtaget samtidig med Ejendomsskyldsætningen tilvejebringes. Den Fordel, som vil være forbundet med at faa Vurderingen i 1919, er vel stor, men i Virkeligheden opnaas der en ikke ringe Vinding ved den Forhøjelse af Promillen til den nuværende Vurdering, som indeholdes i Lovforslaget. Og Betydningen af, at man ved en Udsættelse kan faa Jordskyldvurderingen knyttet med til Forslaget, anser jeg for saa stor — og deri er jeg enig med hele mit Parti —, at jeg af den Grund gerne gaar med til en Udsættelse af den almindelige Ejendomsskyldvurdering indtil 1920. Naar den Institution, Overskyldraadet, som har den tekniske Udførelse i sin Haand, erklærer i sin Skrivelse, at baade en Ejendomsskyldvurdering og en almindelig Jordvurdering er man ikke i Stand til at gennemføre inden 1. Juli 1919, synes det mig rimeligt, at Ministeren foreslaar Udsættelse. Men jeg forventer ogsaa, at Arbejdet bliver paabegyndt, saa snart Loven er vedtaget, thi det er et meget omfattende Arbejde, man her staar overfor.

Ved den Revision af Jordvurderingen af 1916, der for Landbrugsjordens Vedkommende har fundet Sted i denne Sommer, har man erhvervet sig en Indsigt i mange Detailspørgsmaal, som Overskyldraadet uden Tvivl vil vide at drage Fordel af nu ved den kommende Vurdering, og jeg skal tillade mig at henstille til den højtærede Minister, at der for Vurdering af Købstadjorder og specielt de store Byers, hvor Jordværdierne er meget høje, gøres et lignende Revisionsarbejde, maa ske allerede paa Grundlag af Vurderingen af 1916. Jeg mener, at de særlig sagkyndige derved bliver i Stand til at erhverve sig en Indsigt og en Erfaring, som bedst opnaas ved en systematisk Bearbejdelse af

det Stof, som allerede foreligger. Det er jo hævet over al Tvivl, at Grundværdien for de store Byer snart er lige saa højt oppe som for Landkommunerne. Naar vi i Landkommunerne fradrager den Del af Jorden, som ejes af Folk, der ikke hører til Landbruget, bliver Forskellen mellem Værdien af Købstadjorden og Landbrugsjorden ikke ret stor. Da det er i Købstæderne, at de store Værdistigninger af Jorden finder Sted, er det ogsaa der, det navnlig gælder om, at de Organer, der har den tekniske Udførelse i deres Haand, bliver sat i Stand til at udføre denne Vurdering paa rette Maade, med tilstrækkelig Kyndighed og Sikkerhed. Der er jo ikke Tvivl om, at Arbejdets Udførelse er lettere paa Landet, hvor Forholdene helt igennem er mere ensartede end i de store Byer.

Det undrede mig noget i Gaar at erfare den Stilling, som Partiet Venstres Ordfører indtog overfor Spørgsmaalet om Forhøjelse af Promillen til Ejendomsskyld. Det ærede Medlem var imod Forhøjelsen, og han hævdede endog, at hans Hovedbetragtning var den, at Ejendomsskylden ikke egnede sig, eller kun i ringe Grad egnede sig, til Grundlag for Krigsbeskatning. Han kaldte det endog den allersletteste Form for Krigsbeskatning. Jeg forstaar ikke den Tankegang; thi vel er jeg vidende om, at de store Ejendomspriser saavel i By som paa Land i nogen Maade er dikterede af Spekulationslyst og særlig af de høje Priser, som man kan erhverve sig ved Realisation af Besætning og Inventar; men mod det sidste er der jo ved Loven i Fjor truffet visse Foranstaltninger, og Spekulationslysten gælder formentlig ogsaa kun bestemte Egne af Landet. Jeg maa derfor mene, at der faktisk har fundet en Værdistigning Sted af Landets Jord som Følge af den højere Rentabilitet i vort Erhvervsliv. Det undrede mig ogsaa at høre, at Ordføreren for det konservative Folkparti i Dag udtalte, at Besidderne ikke havde større Skatteevne nu end tidligere. En stor Ejendomsskyld, sagde han, var ikke Udtryk for en højere Skatteevne. Jeg mener, at det dog fornuftigvis ikke kan bestrides, at den Pris, der betales for en Ejendom, hvor Spekulationslysten ikke er med, er et Udtryk for, hvilket Overskud Køberen forventer at kunne faa ud af Ejendommens Drift, og dette Overskud er dog bestemt af Priserne paa de producerede Varer. Den, der ikke sælger sin Ejendom, har altsaa Fordelen ved de højere Priser for Produkterne og maa som